

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Ilinca Mare
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EȘIANU, CRISTINA

Anul mutilat / Cristina Eșianu. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2988-3

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

CRISTINA EȘIANU

anul mutilat

EDITURA PARALELA 45

Editura Paralela 45

Nu ți se pare că e prea frig? zicea ingerul meu păzitor. Foarte, foarte frig, spuneam eu. Ce părere ai dacă plecăm din locul ăsta așa de înghețat? zicea micul glas. Mi se pare o idee excelentă, spuneam eu, dar nu știu cum o să reușim. Trebuie să fii alpinist ca să pleci de aici fără să-ți rupi gâtul.

Roberto Bolaño

La ce bun să mai citim o carte care nu ne trezește cu un pumn în scăfirle?

Franz Kafka

1

Lucruri care nu se spun.

Oameni care nu se cunosc.

Prietenii care au existat, dar care au sucombat. Toate.

Mulți dintre oamenii pe care i-am cunoscut sunt deja pe lumea cealaltă, alții trăiesc, dar sunt depresivi sau alcoolici. Mai sunt unii care îmbătrânesc și atât. Cei mai mulți, în același loc în care s-au născut. Înaintează prin glod, respiră, vorbesc, gătesc, cumpără case, mașini și medicamente, își sună copiii, merg la frizer, sunt insomniaci sau nu, au boli, nu prea știu sub ce regim politic trăiesc.

Sunt și unii care și-au împlinit visele din tinerețe și sunt veseli. Puțini. Și, de regulă, în altă parte.

2

Merg pe jos pentru că nu mai suport să mă urc în autobuze. Mă întreb de ce nu sunt și eu un pasager ca toți pasagerii. De ce mă lupt cu distanțele zilnic, doar n-am visat să ajung *globe-trotter*.

Când eram tânără mă urcam în toate mașinile care-mi ieșeau în cale. Nu conta cum ajungeam din punctul A în punctul B. Chestia epidermică nu era un capăt de lume. Mă puteam freca de oricine. Era chiar erotic. Vorbeam neîncetat, mă întrețineam cu lumea. Nu mă gândeam la mersul cu autobuzul ca la un calvar. Nu eram terorizată de iminența vreunui accident. Aveam mulți prieteni, în repertoriu des-tule cântece voioase, când făceam dragoste nu mă gândeam la moarte.

Acum sunt țeapănă ca o buturugă. Nu mai suport niciun contact fizic. De abia îmi descleștez gura ca să zic două vorbe. Sunt destul de politicoasă, răspund totuși când sunt întrebată ce mai fac. Adaug fiecare zi pe ac cu atenție și milă. Îmbătrânesc și astea sunt zilele mele. Niște mărgele fără luciu, înșirate pe o ață subțire. Sunt și tera-peută. Știu cum să mă țin de cap ca să nu-mi cadă pe drum. Uneori mă uit în urmă și-mi vine să râd, alteori, să cânt. Nu e chiar un cân-tec obișnuit. E doar un refren în tonuri disonante despre singurătatea unui șoarece care nu se simte bine, dar nu știe ce să facă ca să reme-dieze situația.

3

Boala e bobârnacul care te obligă să privești în jos. E pedeapsa că ai fost tânăr și nu te-ai menajat. E reptila care-ți suflă în ureche niște por-cării insuportabile.

Ăsta e genul de discurs pe care aproape că l-am abandonat, dar câteodată, dimineața, când mă pregătesc să înghit cele patru pastile de acum obișnuite la micul dejun, mi-l reamintesc. Uneori mă așez în genunchi în mijlocul bucătăriei, le privesc în tăcere și îmi vine să vomit pentru că urmează să le înghit. Statul ăsta în genunchi nu e despre cum m-aș ruga lui Dumnezeu să se-ndure de mine, gestul

ăsta este despre faptul că nu mai pot încă de dimineată. Nu sunt pregătită să mor, nu sunt în stare să continui, mă târăsc prin bucătărie, e o viață și asta, nu e cea mai rea.

4

Simt că inima mea e tânără și că pot tot ce vreau. Corpul meu, în schimb, poate mai puțin. Când nu trepidează, evacuează chestii vâscoase, se poticnește în blocajele carenței de fier, e doborât de vertijurile urechii interne, plec la drum. Alerg ca o apucată prin oraș umăr la umăr cu tipii și tipele de douăzeci de ani. Merg ținându-mă dreaptă ca ei, zâmbesc, nu sunt așa de inconștientă când traversez. Alerg chiar dacă mă furnică genunchii de la reumatism, nu mă dau bătută, înaintez, dacă te-ai oprit, ești mort.

5

Vreau ceea ce și mătușa mea, R, voia. Îmi amintesc de parcă a fost ieri cum și-a ridicat mătușa mea, R, piciorul deasupra mesei, s-a întâmplat într-o iarnă, eram destul de tânără. A fost cam jenant pentru că i s-au întrezărit chiloții, portjartierul crem chiar s-a văzut bine, era cam ieftin și rablagit. Aveam rude de la țară invitate pentru Crăciun, erau și mulți copii care au râs când au văzut piciorul mătușii mele, R, țășnind de sub masă. Unii meseni au amuțit dezgustați, alții au vorbit în continuare despre cârnați și piftii ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mătușa mea, R, nu s-a sinchisit că era prim solistă la cina familială, își mângâia lasciv piciorul grăsuliu care se bălăngănea flasc

deasupra farfuriei cu ciorbă, îi zâmbea noului ei iubit, se purta ca și cum n-ar fi fost decât ei doi în sufrageria doldora de kitschuri de Crăciun. Avea o poziție de trapezistă la aproape șaptezeci de ani, zâmbetul ei tânăr era sugrumat de niște riduri profunde care o mototoleau. Mi-a fost cam rușine pentru că era și tata la masă și pentru el trebuia neapărat să rămân un obiect asexuat, o micuță virgină politicoasă și aproape invizibilă, cuviincioasă și temătoare de Dumnezeu, care nu asista la derapaje dubioase, care rămânea veșnic în registrul ei infantil.

La sfârșit, după ce a plecat, toată lumea a fost de acord că mătușa mea, R, *e o futeză penibilă*, iar un văr pe care nu-l vedeam decât rar a zis: *Mai bine că s-a mutat în Italia, ne făcea dracului de căcat pe aici.*

De atunci m-am gândit mereu la piciorul gras care a țâșnit de sub masă. Cracul ăsta ridicat deasupra mesei în ajun de Crăciun a fost mai important pentru mine decât iubiiții din liceu sau cursurile prăpădite de istoria artei la care mă duceam în după-amiezile de marți și joi. Pentru mine cracul ăsta a fost sinonim cu viața și bucuria. Am știut de atunci că ceea ce te face fericit, de regulă, îi oripează pe ceilalți.

6

Ești ceva biologic în descompunere, mi-a zis un amic, medic urolog la Spitalul Municipal, în dimineața în care mi-a pus diagnosticul tâmpit de vezică hiperactivă. Tipul ăsta m-a avertizat râzând, făcând haz de necaz, că de acum viața mea nu va mai fi despre ezoterism, cultură *underground*, Deleuze et Guattari, existență *hors normes* și eros matur, ci despre graficul urinatului noaptea.